

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 105/2012
06.12.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића, Миодрага Вићентијевића, Љубице Кнежевић-Томашев и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Б.Р., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 695/12 од 06.11.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. број 781/10 од 17.01.2011. године, и Апелационог суда у Нишу Кж1 1603/11 од 28.11.2011. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП, дана 06.12.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 695/12 од 06.11.2012. године као делимично основан, и УТВРЂУЈЕ да је правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 број 1603/11 од 28.11.2011. године у корист окривљене Б.Р. повређена одредба кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези члана 385. став 3. ЗКП, док се захтев за заштиту законитости у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, ОДБИЈА као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Врању К. број 781/10 од 17.01.2011. године, окривљена Б.Р.1, на основу члана 355. тачка 2. ЗКП ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика. Истом пресудом одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а оштећени Б.Р.2 је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Окривљеној Б.Р.1 су признати нужни издаци у износу од 45.000,00 динара на терет буџетских средстава суда.

Апелациони суд у Нишу пресудом Кж1 1603/11 од 28.11.2011. године одбио је као неосновану жалбу Основног јавног тужиоца у Врању и првостепену пресуду потврдио.

Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости Ктз 695/12 од 06.11.2012. године против ових пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП и битне повреде кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези члана 385. став 3. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд уважи захтев за заштиту законитости и утврди да је наведеним пресудама повређен закон у корист окривљене Б.Р.1. Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца, окривљене Б.Р.1 и њеног браниоца, адвоката С.П., на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев подигнут, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је делимично основан.

Из списка предмета произлази да је Апелациони суд у Нишу пресудом Кж1 1603/11 од 28.11.2011. године одлучивао само о жалби Основног јавног тужиоца у Врању, а не и о благовремено

изјављеној и дозвољеној жалби пуномоћника оштећеног Б.Р.2, адвоката В.Р. од 27.01.2011. године који је у смислу члана 446. став 10. ЗКП имао право да изјави жалбу против пресуде, јер јавни тужилац није присуствовао главном претресу.

Одредбом члана 385. став 3. ЗКП прописано је да другостепени суд о свим жалбама против исте пресуде одлучује једном одлуком, што Апелациони суд у Нишу у конкретном случају није учинио.

Пропуштањем да о свим жалбама одлучи једном одлуком Апелациони суд је у поступку по жалби у корист окривљене Б.Р.1 учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези члана 385. став 3. ЗКП, која је утицала на законито доношење пресуде, на коју се основано указује захтевом за заштиту законитости.

Предмет захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Наиме, Републички јавни тужилац у захтеву указује да је изрека правноснажне пресуде противречна разлозима пресуде и садржини исправа које се налазе у списима предмета јер је у оптужном предлогу и изреци првостепене пресуде као време извршења кривичног дела погрешно означен датум 19.11.2008. године, што није у складу са захтевом Полицијске управе Врање за покретање прекршајног поступка од 23.11.2007. године број 1-407-00445/07 у коме је као датум истог чињенично правног догађаја наведен 19.11.2007. године. Стога је, према наводима захтева, првостепена пресуда заснована на доказима прикупљеним у складу са погрешним датумом извршења кривичног дела што је имало за последицу да о одлучним чињеницама постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправе и самих тих исправа.

Наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, по налажењу овог суда, не стоји, јер између изреке и разлога правноснажне пресуде нема противуречности у погледу времена извршења кривичног дела, нити о овој одлучној чињеници постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде, садржини исправе и самих тих исправа. Наиме, према изреци првостепене пресуде предметно кривично дело за које је окривљена Б.Р.1 ослобођена од оптужбе извршено је 19.11.2008. године што је сагласно разлозима пресуде у којима се наводи да изведеним доказима није утврђено да је окривљена тог дана извршила предметно кривично дело.

По оцени овога суда, то што је у захтеву за покретање прекршајног поступка Полицијске управе Врање као датум извршења прекршаја наведен 19.11.2007. године а у изреци првостепене пресуде 19.11.2008. године, насупрот наводима захтева, не представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, имајући при том у виду да наведени захтев није ни изведен као доказ у првостепеном поступку нити је цењен као доказ од стране нижестепених судова као и да из решења судије органа за прекршаје у Врању УП број 3826/07 произлази да се предметни догађај десио 19.11.2008. године.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је уважио као делимично основан захтев за заштиту законитости подигнут на штету окривљене Б.Р.1, због чега је на основу члана 425. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде односно утврдио да је другостепеном пресудом у корист окривљене учињена наведена битна повреда одредаба кривичног поступка не дирајући у наведену правоснажну пресуду, а како повреда одредбе из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП није било, то је у овом делу захтев за заштиту законитости одбијен као неоснован.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом члана 424. и члана 425. став 2. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник

Председник већа-судија

Весна Веселиновић,с.р.

Јанко Лазаревић,с.р.